lühikeste, töntside jalgadega ronib ta väga vaevaliselt ja pikkamisi edasi.

Ka loomad ei salli kärnkonna ja hoiavad endid parema meelega temast eemale, sest tema naha seest imbub iseäralikku hirmsa haisuga vedelikku välja, mis nagu nõges kõrvetab. Sellepärast ei julge ka teised loomad kärnkonna puutuda: koer haugub ainult ta peale, aga hammustada ei söanda. Järjelikult on see kihvtine vedelik kärnkonnale heaks enesekaitse-abinõuks.

Kärnkonn ei armasta päeva ajal liikuda, ta ei taha, et teda nähtaks, ja poeb sellepärast seina pragude, kändude, hagude ja igasuguse prahi alla ära. Ainult õhtul pimedas ronib ta oma peidukohast välja. Mis peaks ta küll öösi soodes ja niisketes aedades tegema? Vaatame järele.

Nagu teada, algab öö tulekuga uus elu aias, põllul ja mujal. Terve hulk loomi, kes päevavalgust kardavad, ronib öösi oma peidukohtadest välja enestele toitu otsima. Ka laisad tigud hakkavad endid liigutama. Karjade kaupa roomavad nad aiavilja peenardele, kapsaste, salati lehtede ja teiste taimede kallale. Päeval kaitsevad aiavilja varblased ja teised linnud; nad tarvitavad enestele ja veel enam oma lastele toiduks peaasjalikult putukaid, röövikuid ja ka tigusid ja hävitavad neid päeva jooksul arvamata palju ära. Öösi aga magavad varblased, ja kui mitte kärnkonni ei oleks, võiksid ahned röövikud ja tigud nii palju taimi ära laastata, kui aga süda soovib. Kärnkonnad on aga aedades headeks öövahtideks. Nad on tigude peale väga maiad ja kõige oma kohmakuse peale vaatamata väga osavad neid kinni